

EN KUTSAL YAPRAK HAKKINDA HİKAYELER

BİR KIZ ÇOCUĞU

Uzun zaman önce İran’da çok güzel bir kız çocuğu dünyaya geldi. O gün, tatlı bir meltem çiçeklerin başlarını sevinç içerisinde sallanmalarını sağlayarak ağaçların arasından esiyordu. Bebeğin babası Hz. Bahauallah ve annesi Navvab’dı. Bu kızlarını çok seviyorlardı. Yumuşak, siyah saçları ve her zaman tatlılıkla gülümseyen sevimli ufak bir yüzü vardı. Kızın ismi “övgü ile dolu olan” anlamına gelen Behiye idi.

Hz. Bahauallah, kızının çok özel biri olduğunu biliyordu. Her dinde her zaman özellikle arınmış ve kutsal olan bir kadın vardır. Hz. İsa zamanında bu, annesi Meryem idi. Hz. Muhammed zamanında, kızı Fatma idi. Hz. Bab zamanında, ilk inananlardan biri olan Tahire idi. Artık, Hz. Bahauallah zamanında, kızı Behiye idi.

Tanrı’nın Elçileri bazen büyük bir ağaç olarak tanımlanır. Hz. Bahauallah buyurmuştur ki ailesindeki erkekler bu ağacın dalları, kadınları ise yaprakları gibiydi. Uzun yıllar sonra, Behiye Hanım büyüdüğünde, Hz. Bahauallah onun Tanrı’nın dininin ağacındaki En Kutsal Yaprak olduğunu söyledi.

HZ. BAHAUALLAH

Behiye’nin ailesi İran’ın başkenti Tahran’da çok büyük bir evde yaşıyordu. Evleri harika süslerle ve güzel resimlerle doluydu. Evde geçmişin ünlü kişileri tarafından elle özenle yapılmış olan çok eski ve değerli özel kitaplar vardı. Bu kitaplar altın ve gümüşten resimlerle ve güzel Farsça yazılarla doluydu.

Behiye ve ağabeyi Hz. Abdülbaha bazen ailelerinin köydeki evine kalmaya giderdi. Küçük kardeşi Mirza doğduktan sonra, bu üç çocuk ormanlarda ve bahçede beraber oynarlardı. Hava, çiçeklerin mis kokuları ve dağlardan akan nehirlerin sesi ile dolu olurdu.

Muhtemelen onlara ailelerinin eski İran’da yaşamış olan büyük bir şahın soyundan geldiği anlatılmıştı. Veya baba taraflarının daha bile eskilere, Eski Mübarek Peygamber Hz. İbrahim ve eşi Ketura’ya dayandırılabilirdi.

Fakat bunların her birinden daha da önemlisi, çocuklar daha sonra Tanrı'nın, Babaları Hz. Bahauallah'a dünyanın tüm insanları için muhteşem bir haberi nasıl verdiğini öğrendiler. Bu haber herkese sevgi, barış ve birlik içinde nasıl yaşanacağını öğretecek.

FELAKET HABER

Birgün mübarek aile Tahran şehrindeki evlerindeyken, Hz. Bahauallah'ın yanlış hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen tutuklandığını ve hapse atıldığını duydular.

Haber şehirde yayılınca, kızgın bir insan kalabalığı evin dışında toplandı. Hz. Bahauallah yanlış hiçbir şey yapmamış olsa da, bazı kötü insanlar Onun hakkında yalanlar anlatıyordu, hatta Onun şahı öldürmek istediğini bile söylüyorlardı! Kızgın kalabalık bu yalanlara inanmıştı – bağırp bahçeye taş atıyordu.

Çocuklar şehrin başka bir tarafında sığınak bulabilmek için anneleri Navvab ile beraber süratle kaçmak zorundaydı. Kalabalık insan topluluğu eve daldı ve güzel resimleri, mobilyaları, süsleri ve kitapları ya çaldılar ya da mahvettiler.

SAKLANMA

Navvab ve Behiye her gün bir teyzenin evine gidip Hz. Bahauallah'tan herhangi bir haber olup olmadığını soruyordu. Mahkumların çoğuna çok kötü davranılıyordu ve bazıları öldürülmüştü. Hz. Bahauallah'ın canlı mı ölü mü olduğunu bir günden diğerine kimse bilmiyordu.

Birgün eve döndüklerinde sekiz yaşındaki Hz. Abdülbaha'yı yolda oğlanlar tarafından kuşatılmış buldular. Annesiyle kardeşinin geri gelip gelmediklerine bakmak için dışarı çıkmıştı. Oğlanlar Ona isimler takıp Onu, Kendisine zarar vermekle tehdit ediyorlardı.

Bu olaydan sonra Navvab, Hz. Abdülbaha'yı evde bırakmanın güvenli olmadığına karar verdi. Fakat farkedilme ihtimali yüzünden bütün çocukları her gün yanında götürmek fazla tehlikeliydi. Bu yüzden sadece altı yaşında olan Behiye, artık küçük erkek kardeşi Mehdi'ye bakmak için geride kalmak zorundaydı.

Çocuklar saklanıyordu çünkü birilerinin onları görmesi güvenli değildi. Dışarıda, sokakta insanların bağırdığını ve koşuşturduğunu duyunca çok sessiz kalıyorlardı. Güneş battıkça ve oda karardıkça birbirlerine sıkı sıkı yapışıyorlardı. Kapı nihayet açılıp karşılarında sağlam bir şekilde eve dönmüş olan anneleri ve ağabeyleri durunca çok sevinmişlerdi.

MEYVE BAHÇESİ

Hz. Bahauallah en sonunda hapisten serbest bırakıldı fakat ailenin İran'ı sonsuza kadar terk etmeleri ve başka bir ülkeye gitmeleri emredildi. Behiye, özellikle küçük kardeşi

Mehdi'yi geride bazı akrabalarında bırakmak zorunda olduklarından dolayı çok üzgündü. O, karlarla kaplı dağların üstünden olacak olan bu uzun kış yolculuğu için yeterince sağlıklı değildi.

Kadınlar ve ufak çocuklar katırların üstündeki **howdahsa** binerdi. Sert ve buz gibi rüzgarlar örtülerin arasından uçup onları bir taraftan diğer tarafa sallardı. Geceleri akşam yemekleri için biraz çorba veya pilav pişirdikleri soğuk ve cereyanlı mağaralarda dururlardı. Bir keresinde Navvab ikram için bir kek pişirmeye karar verdi, fakat göremeyecek kadar karanlıktı ki şeker yerine tuz kullandı.

Yaklaşık üç aylık yolculuktan sonra dağların diğer tarafındaki bir nehre vardılar. İlkbaharın gelmesiyle karlar erimeye başladı ve kırların arasından berrak ve coşkun ırmaklarda akıyordu. Tatlı kokulu portakalların olduğu bir meyve bahçesine vardılar ve çocuklar rahatsız **howdahstan** aşağıya tırmandılar. Ağaçların ve pembe ile beyaz çiçeklerin arasından koştular ve hava, çalılardaki yuvalarında yumurtalarından daha yeni çıkan kuşların cıvıltılarıyla doluydu.

BAĞDAT

Muhteşem meyve bahçesindeki birkaç günden sonra mübarek aile Bağdat şehrine doğru yolculuklarının son kısmı için tekrar yola koyuldular.

Bağdat'a ilk vardıklarında Behiye; Hz. Abdülbaha, annesi ve yeni doğmuş olan erkek kardeşi ile bir oda paylaşmak zorundaydı. Çok yoksul ve genelde aç idiler, çünkü tüm paraları ve eşyaları ya çalınmış ya da İran'da bırakılmıştı.

Bebek iyi değildi ve Navvab güçlü değildi ayrıca hayat zorlaşıyordu. Hapishanede geçirdiği aylardan dolayı hala hasta olmasına rağmen bazen Hz. Bahauallah yemek pişiriyordu. Mirza Musa adında nazik bir amca da yemek pişirmeye ve temizliğe yardım ediyordu.

SEMAVER

Behiye ve ağabeyi Hz. Abdülbaha, annelerine zor olan aileye bakma işinde yardımcı olmak için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlardı. Artık sadece yedi yaşında olmasına rağmen Behiye bir kuyunun kenarında durup parmaklarını acıtan kalın, sert bir halatla yukarıya ağır su kovaları çekerti.

Bir gün bir bayan aileyi ziyarete geldi ve Behiye onu karşıladı. Kolları pek güçlü olmamasına rağmen Behiye yukarıya, ailenin ve misafirlerinin oturduğu odaya, bir semaver taşıdı. Daha sonra, su kaynadığında çayı yapıp ufak, kristal bardaklarda sundu.

Daha sonra misafirler ayrıldıklarında Hz. Bahauallah küçük kızına gülümsedi. Behiye'nin semaver başındaki hizmeti sayesinde bayanın bir inanan haline geldiğini açıkladı.

ZALİM AMCA

Bir gün kötü bir amca Bağdat'a vardı ve Mübarek ailede kalmaya geldi. Hz. Bahaulah'ın üvey kardeşi idi ve insanların Hz. Bahauallah'a karşı gösterdikleri tüm sevgi ve saygıyı aşırı derecede kıskanıyordu. Hz. Bahauallah'ın dostları ve ailesi için o kadar sorun yaratıyordu ki en sonunda Hz. Bahauallah, daha fazla anlaşmazlık ve uyumsuzluğu engellemek için oradan ayrılmaya karar verdi. Bu yüzden Hz. Bahauallah Bağdat'ı terk etti ve zamanını Tanrı'ya dua ederek geçirdiği dağlara gitti.

Hz. Bahauallah uzaktayken bu amca çok korkuyordu. Kimse ziyarete gelemesin diye kapıları sürmelemiştir. Behiye'nin küçük erkek kardeşi çok ağır hastalandığı zaman, amcaları onu daha iyi edebilmek için bir doktorun bile eve gelmesine izin vermezdi. Ve bebek öldüğünde, gömülmek için nereye götürüldüğünü kimse bilmiyordu.

Behiye her gün yan taraftaki çocukların bahçelerinde oynadıklarını duyabiliyordu, fakat amcası kapının kilitletmesini emredip onlarla oynamasını yasaklamıştı.

Fakat Behiye sabırlıydı, asla şikayetçi olmazdı ve zalim amcaya karşı her zaman nazikti.

KIRMIZI CÜBBE

Navvab, İran'dan beraberinde getirdiği ufak bir bohçayı açtı. İçerisinde özel bir şey için sakladığı güzel birkaç kırmızı kumaş parçası vardı. Hz. Bahauallah'a dağlardan döneceği zaman giymesi için bir palto hazırlamak istediğini söyledi.

Behiye altı ay boyunca ufak dikişlerle annesine bu küçük kumaş parçalarını dikmekte yardımcı oldu.

Sonra uzun zamandır hepsinin beklediği gün geldi. Kırlarda iki yıl yaşadıkdan sonra Hz. Bahauallah Bağdat'taki evine geri döndü. Yırtık pırtık kıyafetler giyiyordu ve ilk başta ailesi Onu neredeyse tanıyamadı. Genç Hz. Abdülbaha eline sıkı sıkı yapışıp Hz. Bahauallah onları sevgiyle selamlarken ağladı.

Daha sonra Navvab ve Behiye, Ona Kendisi uzaktayken sevgiyle yaptıkları güzel, kırmızı cübbe hediyesini verdiler. Hz. Bahauallah'ın tekrar onlarla birlikte olmasından dolayı çok mutluydular.

“CANIM BENİM”

Behiye durmuş, Bağdat'taki evin penceresinden dışarıya bakıyordu. Babası iki yıl boyunca dağlarda kendilerinden uzaktayken zalim amcası o kadar korkmuştu ki

çocukların gelip oynamalarına bile izin vermezdi. Artık Hz. Bahauallah evde olduğu için herşey daha iyiydi ve insanlar mübarek aileyi ziyaret etmek için sık sık geliyordu.

Behiye, arkadaşının gelmesini bekliyordu – Habibati diye çağırdığı ufak bir Arap kız. Bu isim “canım benim” anlamına geliyor. Behiye, Habibati’ye okumayı ve yazmayı öğretti. Ayrıca ona Hz. Bahauallah’ın öğretilerinden de bahsetti.

Behiye ve ailesi Bağdat’tan ayrılmak zorunda olduklarında, Habibati üzüntüye boğulmuştu. Tek başına oturup dua okuyor ve arkadaşı ile tekrar beraber olabilmeyi diliyordu. Behiye de çok üzgündü ve Habibati’yi hiçbir zaman unutmadı.

HANIM

Yıllar geçti ve Behiye büyüüp güzel genç bir kadın oldu. Herkes onu artık Behiye Hanım olarak biliyordu. “Hanım”, bayan anlamına gelen çok saygın bir terimdir.

Onun muhteşem Babası, Hz. Bahauallah ve Onun Tanrı’dan yeni müjdesi ile ilgili haberi yayıldıkça, kutsal aile bir yerden diğerine taşınmaya zorlanmıştı. Hz. Bahauallah insana barış ve mutluluk içerisinde birbirleriyle nasıl yaşayabileceklerini öğretmek istiyordu. Fakat nereye giderse, sadece kendi rahatlarını düşünen zalim yöneticiler vardı. Yöneticiler, insanlar Hz. Bahauallah’ı dinlerlerse şehirlerinin, kentlerinin ve köylerinin üzerindeki hakimiyetlerini kaybedeceklerinden korkuyorlardı. Bu yöneticiler ülkelerinde adalet istemiyorlardı. Hz. Bahauallah’ın, ailesinin ve dostlarının uzun bir süre bir yerde kalmalarına izin verilmiyordu ve her zaman yeni bir yere götürülüyorlardı.

HAPİSHANE

Mübarek aile ve bazı dostları Akdeniz’de, Hayfa Körfezi’nde bir teknedeydi. Hapishane şehri Akka’ya yollandılar. Körfezi yavaşça geçerken güneş sanki daha da ısınarak parlak mavi gökyüzünde turunculaşıyordu. Tekneyi suyun karşı tarafına estirecek bir esinti bile neredeyse yoktu ve karşı tarafa varmak sekiz saat sürdü. Behiye Hanım susuzluktan ve açlıktan kendini hasta hissediyordu.

Daha sonra durgun, gri, çamurlu sudan yükselen hapishane şehrinin yüksek kırmızı surlarını gördü. Uzaktan, kızgın insanların onları beklediğini görebiliyordu. Kalabalık, yumruklarını sallayıp mübarek aileye ve dostlarına bağırıyordu.

Tekneciler bayan yolcuları sığ sulardan kıyıya sandalyeler üzerinde taşıdı. Hepsini daha sonra onları daha iyi görebilmek için itişen insanlarla dolu olan dar sokakların arasından geçirildi. Akka’nın kimi insanları kabaca bağırıp kimileri ise yeni gelenlere bazı şeyler atıyordu.

Düzensiz bir kat merdivene vardılar ve sonra arkalarında ağır bir kapı kapandı. Rezalet hapishanenin içine kilitlenmişlerdi. Behiye o anda birden bayıldı. Ahbaplar ona içmesi

için taze su bulmaya çalıştılar fakat kirli zeminde bulabildikleri tek şey bir mahkumun minder yapmak amacıyla hasırı yumuşatmak için kullanmış olduğu su birikintisiydi.

Suyu dudaklarına koydular fakat o kadar kötü kokuyordu ki Behiye tekrar bayıldı.

MUTLULUK

Mübarek aileye ve inananlara, yemeye ve içmeye uygun olan bir şey verilene kadar üç gün geçti. Fakat Behiye Hanım uzun yıllar sonra bir hacıya (ziyaretçiye) bu günlerden bahsettiğinde, kendilerinin mutlulukla dolu olduklarını anlatırdı. Mahkumlar büyük ağır anahtarın kilidin içinde dönme sesini duyunca, Tanrı'ya kendilerini Hz. Bahauallah'tan ayırmadığı için şükrederek dua ediyorlardı. Mahkum olmalarına rağmen Hz. Bahauallah ile beraber oldukları sürece nerede olduklarını veya hayatın ne kadar zor olduğunu önemsemiyorlardı.

Ve mahkumlar o kadar mutluydu ki Hz. Abdülbaha, gardiyanlar kendilerini duyup kızmasınlar diye onlara fazla yüksek sesle şarkı söylememelerini anlatmak zorundaydı!

ZİYARETCİLER

Behiye Hanım bir gün hapisane hücresinin parmaklıklarının arasından bakıyordu. Uzaktan Bahailerden birinin hapisane duvarlarının etrafında sürekli döndüğünü görebiliyordu. Birileri satın almak ister ümidi ile elinde paslı iğne ve çivilerin olduğu bir tepsi taşıyordu. Hz. Bahauallah da sevgi dolu bir tebessümle onu izliyordu. Adam Hz. Bahauallah'ı görebilmek için Akka'ya doğru aylarca yürümüştü. Fakat hapisane gardiyanları onun içeri girmesine izin vermiyordu. Sırf Hz. Bahauallah'ın hücresinin penceresinden el sallamasını görebilme ümidi ile her gün dağlarda uyuduğu bir mağaradan geliyordu.

Bir başka gün, kıyafetleri kendisine küçük gelen bir adam geldi. Kilometrelerce yol yürümüştü ve Akka'ya vardığında kıyafetleri çok kirliydi. Kıyafetlerini denizde yıkayıp kurumaları için kayalıkların üstüne bıraktı. Fakat çektiler! Artık gömleği fazla dar ve pantolonları fazla kısaydı ama giyebileceği başka birşeyi olmadığı için onları giymek zorundaydı. Mübarek aile kendisinin geldiğini görünce gülümsedi ancak onu çok seviyorlardı ve geldiği için çok sevinmişlerdi.

DÜŞÜŞ

Behiye'nin ufak erkek kardeşi, Mirza Mehdi, aileyle beraber dağların üzerinden olan uzun kış yolculuğuna gidebilmek için yeterince sağlıklı değildi. On bir yaşına kadar İran'da akrabalarla kalmıştı. Sonra Bağdat'a gidip tekrar aileyle birleşebilmişti. Tekrar birarada olmaktan hepsi çok mutluydu.

Mehdi artık hapishane şehri Akka'da yaşayan yirmi iki yaşında bir delikanlıydı. Tüm aile ve oradaki inananlar onu seviyordu. Etrafındaki herkese karşı çok kibar ve yardımcıydı. Fakat bir gün korkunç bir şey oldu. Behiye Hanım müthiş bir çattırtı duyduğunda dostlardan bazıları hastaydı ve mübarek aile dinleniyordu. Sesin ne olduğunu görmek için hızla dışarı çıktı ve gördüğü şey karşısında hayrete düştü. Mirza Mehdi çatıdaki bir delikten düşmüştü ve hapishanenin zemininde yatıyordu. Dua okuyarak hapishanenin serin ve sessiz çatısında bir aşağı bir yukarı yürümüş ve açık bir dam penceresinin içinden aşağıya düşmüştü.

Mirza Mehdi bu kazada o kadar kötü yaralanmıştı ki ertesi gün öldü. Herkes çok üzgündü. Fakat Hz. Bahauallah genç oğlu hakkında çok güzel bir şey söyledi: Dedi ki Mehdi o kadar arınmış olmuştu ki ölümünden sonra ruhu muhteşem şeyler yapabilecekti. Mirza'nın ruhunun artık bu dünyanın acılarından ve belalarından kurtulduğunu ve hapishanenin kapılarının en sonunda açılacağını söyledi. Hatta Mehdi'nin fedakarlığı sayesinde tüm dünya insanların birgün birleşeceğini bile söyledi. Bu, çok güzel bir sözdü ve bunun nasıl olacağını anlamak her ne kadar güç de olsa biz bunun gerçekleşeceğini biliyoruz.

Behiye Hanım, Mirza Mehdi'nin tespihini ve kıyafetlerini özenle sakladı. Şu anda Hayfa'da Uluslararası Arşiv Binası adında bir müzede duruyor. Orayı ziyarete (hacca) gittiğin zaman bunları görebilirsin.

YER YOK

Mirza Mehdi'nin ölümünden dört ay sonra Hz. Bahauallah, ailesi ve dostları hapishaneden serbest bırakıldı ve kendilerinin yakınlardaki bir evde yaşamalarına izin verildi. Buraya Abbud'un Evi deniliyordu. Hala hapishane şehri Akka'yı terk etmelerine izin verilmiyordu ancak bazı Bahailerin artık onları ziyaret etmelerine izin veriliyordu. Evde asla herkese yeterince yer yoktu. O kadar kalabalıktı ki kadınlardan biri tavana yakın yüksekteki bir rafta yatmak zorundaydı. Bir gece uykusundayken yuvarlanıp diğerlerinin üstüne düştü. Hiç kimseye zarar gelmedi fakat bu, kim bilir ne kadar rahatsızlık vericiydi.

Daha sonra daha büyük bir eve taşındılar fakat o bile çok kalabalıklaşıyordu. Hz. Abdülbaha, evin düz çatısına tahtadan bir kulübe yaptı ki orada dua okuyup tefekkür edebilmek için yalnız kalabilirdin. Ve Behiye Hanım, Amerika'dan gelmeye başlayan ziyaretçiler (hacılar) için yatağını feda etti.

Fakat hiç kimse bunu önemsemiyordu ve kimse durumdan şikayetçi olmuyordu çünkü hepsi birbirlerine karşı çok büyük bir sevgi duyuyordu.

TURUNCU ÇİÇEKLER

Akka'nın bayanları gün boyunca Behiye Hanım'a gelip her türlü konu hakkında tavsiyesini sorardı. Bebeklerine isim önermesini isterlerdi ve çocuklarının kiminle evlenmesini önerdiğini sorarlardı.

Bazı insanlar Behiye Hanım'ın da yakında evlenip evlenmeyeceğini merak ediyordu. Genç erkekler Hz. Bahauallah'a güzel kızı ile evlenip evlenemeyeceklerini çok sık sormuştu. Fakat Behiye Hanım evlenmek istemiyordu. Bunun yerine, Babasına, annesine ve ağabeyine hizmet etmek için özgür olmak istiyordu.

Behiye Hanım, dostlardan biri evlendiğinde hep memnun olurdu. Bir gün, kendini kötü hissettiğinde, yatakta kalması gerekiyordu ve bir düğüne gidemedi. Geline bir haber yollayıp kendisini görmek istediğini söyledi. Genç kız çekinerek kapıyı açtı ve yatak odasına girdi. Behiye Hanım, kızın kar-beyazı pamuk elbisesini ve tülünü ayrıca turuncu çiçeklerden yapılmış başlığını görmekten çok mutlu oldu.

NAVVAB

Kutsal ailedeki herşey çok sıradan ve sadeydi. Odaların neredeyse mobilyaları yoktu ve aile bireylerinin her birinin değiştirmek için yalnızca birer kıyafetleri vardı. Navvab sanki her zaman Hz. Bahauallah'ın paltosunu yamalıyordu ve Behiye Hanım, annesine yamalamaya ve yıkamaya hep yardım ediyordu.

Abbud'un Evi'nde yaşarken Navvab'ın gün boyunca kanepede kullanılan beyaz, dar yatağı olan ufak bir odası vardı. Odada münacaat kitabıyla bazı Kutsal Yazıları, tesbihi, mektup yazmak için biraz kağıdı ve birkaç kalem ve bazen saksıda bir çiçeği koyduğu bir tane küçük masası vardı. Diğer elbisesini ve ekstra kıyafetini sakladığı boyanmış eski bir sandık da vardı.

Navvab çok yumuşak ve nazikti ve herkes onu seviyordu. O kadar Mübarekti ki Hz. Bahauallah kendisine "En Yüce Yaprak" diyordu. Ve 1886'da öldüğünde Hz. Bahauallah, onunla Kendisinin Tanrı'nın tüm alemlerinde sonsuza dek beraber olacaklarını söyledi.

MEKTUPLAR

1892'de, Navvab'ın ölümünden sadece altı yıl sonra, Hz. Bahauallah'ın ruhu Cennette sonsuza dek Tanrı ile beraber olmak için bu dünyayı terk etti.

Behiye Hanım, sevgili Babasının ölümünden sonra çok hastalanıp zayıfladı. Ağabeyi Hz. Abdülbaha kendisi için endişeliydi. Mısır'a gidip dinlenebilmesini ve hastalığını orada atlatabilmesini ayarladı. O oradayken Hz. Abdülbaha kendisini çok özliyordu ve ona sevgi dolu birçok mektup yolladı.

"Sevgili kardeşim, yüreğimin ve ruhumun sevgilisi," diye yazdı Hz. Abdülbaha. "Mısır ülkesine sağ salim varışının ve oradaki keyifli kalışının haberi bana ulaştı ve yüreğimi

ölçüsüz bir sevinçle doldurdu.” Bir başka gün şöyle yazdı, “En sağlıklı şekilde dönmen ümit ediliyor ki senin o muhteşem yüzüne tekrar bakabileyim.”

Behiye Hanım yavaş yavaş tekrar iyileşti ve Akka’ya geri dönebildi.

LEZZETLİ LOKMA

Aile her ne kadar yoksul da olsa ve genelde yiyecek fazla şeyleri de olmamasına rağmen, yemek zamanları hep keyifliydi. Çocuklar o gün ne pişirildiğini merak ederek masanın etrafında toplanırdı. Muhtemelen ekmek ile peynir veya biraz pilav ile bir kase taze yogurt vardı.

Bazen büyük bir tencere yemek varsa Hz. Abdülbaha bunu alıp yiyecek hiçbir şeyi olmayan yoksul insanlarla paylaşırdı. Bunun kimse için mahsuru olmazdı. O gün olmuş olan komik bir olayı düşünürlerdi ve oda kahkaha ile dolardı.

Fakat çocukların en çok sevdikleri yemek, yemeleri için Behiye Hanım’ın verdiği yemektir. En lezzetli lokmaları tabağın kenarında saklar sonra da bir tebessümle bunları çocuklara verirdi.

SABAHLAR

Ziyaretçiler (hacılar) her gün, Hz. Abdülbaha ve Behiye Hanım ile güneşli, büyük bir odada çok erken toplanırdı. Orada beraber çay içip dua ederlerdi. Kapıdan gittikçe daha fazla insan girerdi: kendilerine bakılan yetimler, kocaları ölmüş ya da şehit edilmiş kadınlar, aileye bakmakta yardımcı olan hizmetçiler ve terliklerini dışarıdaki girişte bırakıp eşinin hemen içerisinde yere sessizce diz çöken çocuklar.

Genç bir kız semaverin yanında oturup çay yapıp giren herkese bir bardak veriyordu. Dışarda, kuşlar sabah güneş ışığında şarkı söylüyordu. Ağaçlarla mis kokulu çiçeklerin arasından ve açık pencereden bir içeri bir dışarı süzülüyorlardı. Semavere göz kulak olan kızın önünden uçtukça kız onları ufak şeker parçaları ile beslerdi.

Ufak bir oğlan özellikle mutluymuştu. Dedesi Hz. Abdülbaha ve sevgili büyük teyzesi Behiye Hanım ile olmaya bayılıyordu. Hz. Abdülbaha, Hz. Şevki Efendi adlı bu çocuktan münacat terennüm etmesini isterdi ki bunu her zaman çok güzel yapardı.

SIR

Oda çok sakindi. Penceredeki mavi tahta kapaklar ufak bir güneş ışını süzmesinin soluk bir altın birikintisi gibi yere düşmesine izin vererek hemen hemen kapalıydı. Dışarıda deniz, kıyıya yumuşakça hafif hafif çarpıyordu. Bir deniz kuşu pencerenin önünden sessizce uçtu.

Odanın bir tarafındaki kanepede Behiye Hanım yüzü tatlılıkla gülümseyerek elleri kucağında gevşekçe kavuşturulmuş vaziyette oturuyordu. Orada çok özel bir şey saklıydı.

Behiye Hanım İran'da yaşayan ufak bir kızken Hz. Bab vurulmuştu. Hz. Bab İran'ın insanlarına Tanrı'dan yeni bir haberi olduğunu söylemişti fakat çoğu Onu dinlemek istemedi ve bazıları Ona karşı çok zalimdi. Hz. Bab'ın düşmanları Onu öldürmeye karar verince, naaşının gömülmesine izin vermediler ve bir hendeğe attılar. Fakat takipçileri onu kurtarıp bir tabuta yerleştirdiler ve uzun yıllar boyunca onu güvenlikte tuttular. Tabutu ve içerisindeki değerli içerikleri bir süre bir ipek fabrikasında saklamışlardı, bir başka zaman İslami bir türbede saklandı ve başka zamanlarda ise inananların evinde saklanmıştı. En sonunda Hz. Bab'ın kutsal kalıntıları, hapishane şehri Akka'ya getirilmişti. Behiye Hanım'ın odasında sakladığı sır işte buydu.

Yıllar sonra bunu yapmak güvenli olduğunda Hz. Abdülbaha, Hz. Bab'ın naaşını Kermil Dağı'na inşa ettiği bir türbenin içine gömdü.

KESME ŞEKERLER

Uzun bir süreden sonra mübarek ailenin bireyleri hapishane şehri Akka'dan ayrılıp körfezin karşısına, Kermil Dağı'nın eteğine yerleşebildiler.

İnsanlar her gün Hz. Abdülbaha'nın Hayfa'daki evine gelirdi ve O da onların sıkıntılarını dinler, onlara sevgisini gösterir, onlara biraz yemek verirdi. Oradan ayrıldıklarında insanlar kendilerini hep mutlu hissederlerdi.

Aileyi ziyarete bayanlar geldiği zaman, onlara Behiye Hanım bakardı ve rahatlarının yerinde olduğundan emin olurdu. Gittiklerinde onlara bir hediye verirdi – belki bir yüzük veya biraz tatlı ya da dantel bir mendil.

Birgün ziyarete birkaç Arap kadın geldi. Onlar gitmek üzereyken, Behiye Hanım onlara vermek için bir hediye arıyordu. Fakat başkalarına o kadar çok şey vermişti ki hiçbirşey bulamıyordu! Ancak sonra hemen birkaç kesme şeker topladığı mutfağa koştu ve bunları kadınlara verdi.

SEFKAT

İran'dan bir grup hacı (ziyaretçi) Kutsal Toprak'a doğru seyahat ediyordu. Dağların ve vadilerin hatta sıcak, kuru bir çölün içinden bile yolculuk yapmışlardı. Hepsi yoruldu ve bazılarının siniri de biraz bozuldu.

Yolcuların arasında Müslüman bir bayan vardı. Öfkeli olduklarından hacılardan bazıları onunla konuşurken pek nazik değildi. Bu onu çok üzdü fakat şikayetçi olmadı ve en sonunda Hayfa'ya varana kadar yolculuklarına devam ettiler.

Bayanlar daha sonra Behiye Hanım ile tanışmak için Hz. Abdülbaha'nın evine davet edildi. Fakat vardıklarında Behiye Hanım dışarıda kaldı. Sanki birisini bekliyordu. Herkes bunun kim olduğunu merak ettiğinde ansızın tek başına onlara doğru yavaşça yürüyen o Müslüman bayanı gördüler. Bayan kendisine söylenmiş olan saygısız şeylerden dolayı hoş karşılanacağından emin değildi.

Behiye Hanım hızla Müslüman bayana doğru gidip kollarını ona doladı ve onu odaya geçirirken elinden tuttu. Onu yanına oturmaya çağırdı ve sonra kendi parmağından bir yüzük çıkarıp ona verdi.

Diğer bayanlar kendi kötü davranışlarından dolayı ne kadar da utandılar. Gözleri yaşlarla doldu ve ona karşı daha fazla şefkatli olmuştular.

O Müslüman bayan, Behiye Hanım'ın kendisine gösterdiği sevgiyi her zaman hatırladı. Yüzüğü hayatının sonuna kadar sakladı ve ölmeden hemen önce fısıldadığı son şey "Behiye Hanım" idi.

ELBİSE

Birgün Kutsal Topraklara Amerika'dan bir kadın vardı. Hz. Abdülbaha'yı Hayfa'da görebilmek için haftalarca teknelerde, trenlerde ve vagonlarda seyahat etmişti. Kalın, sert kumaştan yapılmış, boynuna kadar iliklenmiş ve aşağıya bileklerine kadar varan sıcak bir elbise giyiyordu. Çok şık ve sıcaktı ama pek de rahat değildi.

Tekne Hayfa'ya yaklaştıkça, hava ısındı. Tekne nihayet limana vardı ve birkaç başka ziyaretçiyle beraber Amerikalı bayan karşılandı. Hz. Abdülbaha ile buluşmak için dağ yamacına çıkartıldılar.

Fakat sonra bayan bagajının uzun yolculuk sırasında kaybolduğunu fark etti. Rahat olmayan yolculuk elbisesi dışında giyecek başka bir kıyafeti yoktu ve hava artık çok sıcak olmuştu.

Behiye Hanım olayları duydu. Hemen, özenle kesip serin iki tane rahat yazlık elbise haline diktiği bir parça penye kumaş aldı ve elbiseleri bayana verdi.

HZ. ABDÜLBAHA'NIN SUUDU

1921'de hüzünlü bir Kasım gecesinde Hz. Abdülbaha suud etti. Dünyadaki müthiş işini tamamlamıştı ve ruhu öbür dünyaya gitmişti. Hz. Abdülbaha'yı çok özledikleri için herkes çok üzgündü ve ev, ağlayan insanlarla doluydu. Behiye Hanım üzgündü ama aynı zamanda çok sakindi. İnsandan insana dolaşıp bazen birinin elini tutup bazen de diğerinin omzunu okşuyordu. Cenaze için hazırlık yaptı ve körfezin karşısında Akka'da yaşayan dostlara haber vermek için birini yolladı.

Çocuklar, Hz. Abdülbaha'ya yönelememeleri yüzünden kendilerini çok yalnız hissediyorlardı. Hep sessiz ve huzurlu olan Behiye Hanım'a yakın duruyorlardı.

Daha sonra Hz. Abdülbaha'nın Vasiyetnamesi okunduğunda Kutsal Toprakta toplanan ahabplar şu muhteşem sözleri duydular: "Ey Hz. Abdülbaha'ya sadık olanlar... Hz. Şevki Efendi'ye en iyi şekilde sahip çıkın...çünkü o, Hz. Abdülbaha'dan sonra Tanrı'nın Emri'nin Velisi'dir...ve Tanrı'yı sevenler ona itaat edip ona dönmelidir."

Behiye Hanım hayatının geri kalanını Hz. Şevki Efendi'ye bakmaya ve özel ile önemli görevinde ona yardımcı olmaya adadı.

VERMEK

Hz. Abdülbaha ölmeden kısa bir süre önce Hz. Bahauallah'ın Makamı'na ve Makam-ı Ala'ya elektrikli lambalar koymasına için Kutsal Topraklara Amerika'dan genç bir Baha'i'yi davet etmişti. O günlerde Hayfa'daki insanların hiçbirinin evinde elektrik yoktu ve bu, yapılması çok zor bir işti.

Curtis adındaki genç Baha'i işi çok iyi yapmıştı. Bir gece, Curtis işini bitirip herşeyi hazırlamıştı. Işık her iki Makam'da da tamamen aynı zamanda açıldı. Her biri körfezin bir tarafında çok güzel bir ışık alevi yarattılar. Herkes ışıkların karanlıkta parladığını görünce (bundan) çok etkilendi. Kentin çocukları daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve ışık ile gölgede bir ileri bir geri dans ettiler.

Hz. Abdülbaha bundan kısa bir süre sonra suud etti. Birgün Curtis Amerika'ya evine dönmeye hazırlanıyordu. Kutsal Toprak'taki işi bitirmişti. Fakat bir sorunu vardı: yolculuk için yeterli parası yoktu. Kimse bunu bilmiyordu, ve o da kimseye söylemedi. Birisi kendisine bir haber getirdiğinde bavulunu toplamakla meşguldü: Curtis'in hemen Hz. Abdülbaha'nın evine gitmesi gerekiyordu.

Behiye Hanım, Hz. Abdülbaha'nın üç kızıyla beraber oradaydı. Curtis'e tüm işleri için teşekkür ettikten sonra kızlardan biri dönüş yolculuğu için ona para teklif etti. Curtis çok şaşırılmıştı. Buna ihtiyacı yokmuş gibi davrandı.

Fakat Behiye Hanım her nasılsa genç adamın sıkıntılarını biliyordu. Parayı elinin içine bastırıp alması için ısrar etti.

HZ. ŞEVKİ EFENDİ

Behiye Hanım, Hz. Abdülbaha'yı çok özlüyordu. Fakat hala Hz. Şevki Efendi'ye sahipti. O artık yetişkin bir adamdı ve Baha'i Dini'nin Velisi'ydi. Hz. Şevki Efendi büyük teyzesi Behiye Hanım'ı çok içten seviyordu.

Hz. Şevki Efendi bazen Avrupa'nın yüksek dağlarına dua etmek ve Tanrı'nın kendisinin yapması için seçtiği önemli işlere kendini hazırlamak için giderdi. O uzaktayken Behiye Hanım Bahailere bakardı ve onlara dünyanın bir çok yerine mektuplar yazardı. Herkese

Hız. Abdülbaha'nın suudunu ve torunu Hız. Şevki Efendi hakkında Vasiyetnamesinde yazdığı harika Şeyleri ilk yazıp anlatan kendisiydi.

Hız. Şevki Efendi, Bahailere mektup yazınca bunlarda Behiye Hanım'ın ismini sık sık anardı ve onun sevgisi ile dualarını inananlara yollardı. Haberlerinden birinin sonuna ikisinin ismini yazıp "Behiye Şevki" diye imza attı.

Hız. Şevki Efendi hergün Behiye Hanım'ın odasına girip onunla yemek yerdı. Her zaman en sevdiği koltukta otururdu ve onun eŐliđinde kendini tamamen huzurlu hissederdı.

YÜZÜK

Martha Root, dünyayı dört kez dolaşıp karŐılaŐtıđı insanlara Hız. Bahauallah'tan bahseden ünlü bir Baha'i mbelliğdi.

Bir keresinde Martha, Őin'deyken pek iyi deđildi. Behiye Hanım kendisine teŐvik edici ve sevgi dolu bir mektup yazarak Martha'ya kendisi ićin kutsal Makamlarda dua okunduđunu anlattı. Martha bunu okuduktan sonra kendini ćok iyi hissetti ve kısa süre sonra seyahatlerine devam edebilecek kadar iyileŐmiŐti.

Behiye Hanım seksen iki yaŐındayken Martha Hayfa'yı ziyaret etti. Behiye Hanım zatre ile hasta düşmüştü ve iki ay boyunca yryememiŐti. Martha, odasına geldiğinde yatağında oturuyordu. Fakat hastalığına rağmen güzel ruhu dışarı yansiyordu ve Martha her zaman onun ne kadar güzel göründüğünü hatırladı.

Behiye Hanım, Martha'ya kırmızı taŐlı bir yüzük verdi. Inananlardan birisi Martha'nın her zaman kendisine verilen hediyeleri baŐkalarına verdiđini biliyordu. Dedi ki, "Martha'nın her zaman bu yüzüđü saklaması gerekmez mi?" Behiye Hanım yanıtladı, "Biliyorum ki bunu bir baŐkasına verirse bu onun ićin ćok büyük bir özveri olacaktır ćnk bu yüzük kendisi ićin ćok kıymetli. Fakat bir yerlerde Emre müthiŐ bir hizmet olacađını düŐünüp bunu verirse, bu iyi olur."

PIKNİK

Behiye Hanım kendini iyi hissettiđinde dostların toplantılarına gider ve Kermil Dađı'ndaki Makam-ı Ala'da dua okurdu. Fakat ćok mesafe yürüyemediđi ićin dađa ćıkan dar yolda arabayla taŐınırdı.

Behiye Hanım ćićekleri ve kahkahayı – ve özellikle ćocukları ćok severdi. Birgün ćocuklar dađın eteđindeki evlerinin sıcak ve sıkıcı ortamından ayrılmak istemiŐti. Pikniđe gidip gidemeyeceklerini ve Behiye Hanım'ın kendileri ile gitmeyi isteyip istemediđini sordular.

Piknikleri ićin güzel bir noktaya ulaŐana kadar dađa ćıktılar. Serinletici bir rüzgar denizden esti ve deniz kuŐları güneŐle aydınlanmış havada szlyyordu. Behiye Hanım

oturup çocukların ufak, yabani çiçekler toplamalarını izledikçe gülümsedi. Oyun oynayıp şarkı söylediler ve hava, kahkaha sesleriyle doluydu. Çocukları herşeyden daha çok mutlu eden şey Behiye Hanım'ın kendileriyle beraber olmasıydı. Fakat dağdan aşağıya evlerine doğru dönerken pikniklerine gelmesi için kendisini davet ettikleri için tüm çocuklara teşekkür eden Behiye Hanım'dı.

GÖZDE BİR ŞARKI

Behiye Hanım artık yaşlı ve zayıftı fakat hacılarla buluşmayı hala seviyordu. Bazen genç Bahailer tatillerinin birkaç gününü Hayfa'da geçirmek için gelirdi. Birgün onların dua terennüm ettiklerini duydu ve bunlardan ne kadar keyif aldığını söyledi. Hz. Şevki Efendi öğrencilerin hepsinin onun yanına gidip onu mutlu etmelerini istedi. Tabi ki bundan çok memnundular ve Behiye Hanım'a özel olarak dualardan, şarkılardan ve şiirlerden oluşan bir program düzenlediler.

Odaya girdiklerinde Behiye Hanım ailenin diğer bayanları ile beraber oturuyordu. Şarkılardan çok keyif aldı ve daha sonra öğrencilere birbirleriyle paylaştıkları çerez ve tatlılardan hediyeler yolladı.

Bir başka gün Behiye Hanım genç Bahailerden İran'daki çocukluğundan hatırladığı bir şarkıyı söylemelerini istedi. Bu, işçilerin akşamları işten dönüş yollarında söyledikleri bir şarkıydı.

BEHİYE HANIM'IN SUUDU

Temmuz 1932'de sıcak, sakin bir gündü. **Jacaranda** ağaçlarının solgun leylak rengi çiçekleri büyük dallardan yumuşakça düşüyordu. Begonvilin parlak birkaç kırmızı bahar çiçekleri dallara hala bağlıydı fakat daha sonra düştü.

Evin içinde yetişkinler dua ediyordu ve çocuklar ayakkabılarını çıkarıp Behiye Hanım'ın odasına sessizce süzülüler.

Behiye Hanım başının altında temiz beyaz bir yastıkla yatağında yatıyordu. Güllerin mis kokusu havadaydı. Sanki dualar ve sevgi odayı doldurup açık pencereden dışarı sürükleniyordu.

Gece oldu ve milyonlarca yıldız gökyüzünü aydınlattı. Odanın içinde, bir lamba yazın karanlığında yumuşakça parlıyordu. Behiye Hanım çok sakin ve huzurlu bir görünümle yatıyordu. Narin ruhu, Ebha Melekut'ta sevgili Babası, annesi ve kardeşleri ile birleşmek için bu dünyadan ayrılmıştı.

EN KUTSAL YAPRAK

Behiye Hanım'ın vefatından sonraki sabah Kutsal Toprakların insanları bu haberi aldı. Cenazesine yüzlerce insan geldi. Bazıları onun anısına yazdıkları şiirleri okumak istedi. Hz. Şevki Efendi kırk gün sonra binden fazla insanın yemeğe davet edilip şiirlerin okunduğu bir an düzenledi.

Herkes Behiye Hanım'ı sevip sayıyordu. Navvab'ın suudundan sonra Hz. Bahauallah sevgili kızına "En Kutsal Yaprak" ünvanını vermişti. Onun tarihin o döneminde yaşayan en mükemmel kişi olduğunu söylemişti.

Behiye Hanım günlerini Hz. Bahauallah'a, annesiyle kardeşlerine, Hayfa ve Akka'daki yoksul ve hastaya, çocuklara, ziyaretçilere, tüm insanlara ve Hz. Şevki Efendi'ye hizmet etmeye adanmıştı.

Dualarla ve sevgiyle dolu yüreklerle çevrilerek Kermil Dağı'ndaki Anıt Bahçelerinde istirahatate yatırıldı.

Hz. Şevki Efendi, onun ruhunun artık cennetin en merkezinde olduğunu söyledi. Oraya vardığında cennetin hizmetkarlarının "Ey mutlulukların en büyüğü!, Aferin! Aferin!" diye seslendiğini anlattı. Ve Tanrı'nın tüm peygamberleri onu karşılamak için onun huzuruna geldi.

ANIT

Behiye Hanım'ın mezarını çevreleyen bahçeler çiçeklerle doludur. Yolda yüksek yeşil ağaçlar sıralı. Parlak kırmızı sardunya çiçekleri kenar boyunca oynuyor, çalılarda pembe ve beyaz çiçekler açıyor. Bu huzur dolu bahçelerde dünyann her yerinden ziyaretçiler gelip dua okuyor ve Hz. Bahauallah'ın harika kızının hayatını düşünüyor. Mezarın üstünde çok özel bir anlamı olan, beyaz mermer anıtı hakkında da düşünüyorlar.

Hz. Şevki Efendi, en alttaki basamakların dünyanın her yerindeki köylerin, kentlerin ve şehirlerin Mahalli Ruhani Mahfilleri gibi olduğunu söyledi. Sütunlar, her ülkedeki Milli Ruhani Mahfiller gibidir. Tepedeki kubbe ise, tüm dünyadaki Bahailere bakan Yüce Adalet Evi gibidir. Her bölüm önemlidir: kubbe, onu tutacak sütunlar olmasaydı aşağıya düşerdi!

Behiye Hanım 1932'de suud ettiğinde hiçbir yerde fazla Ruhani Mahfil yoktu. Artık dünyanın her yerinde Mahalli ve Milli Ruhani Mahfiller var. Ayrıca Yüce Adalet Evimiz de var. Behiye Hanım'ın mezarının üstündeki küçük beyaz kubbe, aynı Yüce Adalet Evi Binası'nın üstündeki kubbeye benziyor.

BİR KUTLAMA

1982’de vefatından elli yıl sonra, Behiye Hanım’ın muhteşem hayatını kutlamak için dünyanın değişik yerlerinde beş büyük konferans düzenlendi.

Binlerce Baha’i Avustralya, Kanada, Ekvator, İrlanda ve Nijerya’daki konferanslara geldi. Eski dostlarını görüp yeni dostlar edinmekten, şarkı söyleyip dans etmekten, güzel şarkılar ve Behiye Hanım hakkında harikulade konuşmalar dinlemekten çok mutluydular.

Yüce Adalet Evi de Hz. Bahauallah’ın, Hz. Abdülbaha’nın ve Hz. Şevki Efendi’nin Behiye Hanım hakkında yazdığı herşeyi içeren bir kitap çıkarttı. Kitap, Behiye Hanım’ın güzel fotoğraflarını ve dünyanın her yerindeki Bahailere yazdığı mektupları içeriyordu. İlk defa, bunları kendimiz artık okuyabiliydik.

Hiçbir zaman okula gitmemiş olmasına rağmen Behiye Hanım evde okumayı ve yazmayı öğrendi. Bahailerin üzgün veya sıkıntı içinde olduğunu ne zaman duysa, onlara ne kadar cesur olduklarını ve kendilerini çok sevdiğini anlatan mektuplar yazardı. Şöyle yazdı, “... barışın ve kardeşliğin bu haberini her eve taşıyın.”

ARK

Behiye Hanım’ın mezarının yanında annesi Navab’ın ve ufak erkek kardeşi Mirza Mehdi’nin istirahat yeri vardır. Hz. Abdülbaha’nın eşi de orada gömülü. Kermil Dağı’nın yamacında bu kutsal yerlerin etrafında önemli bir ark inşa edilmiş. Bu ark beş güzel ve çok önemli binalardan oluşan bir kavis.

Birisi, Baha’i Emri’nin tarihinin en önemli eşyalarının saklandığı bir müze. Oraya 9 günlük ziyaretçi (hacı) olarak gittiğimizde bunları görebiliriz.

İkincisi dünyanın her yerinden insanların gelip Tanrı’nın Elçilerinin neler yazmış olduklarını gelip inceleyebilecekleri bir yer.

Arkın merkezindeki üçüncü bina, Yüce Adalet Evi içindir. Hz. Bahauallah’ın güçlü kanunları ile Yüce Adalet Evi dünyayı herkes için daha iyi yaşanabilecek bir yer haline getirecek.

Dördüncüsü Uluslararası Tebliğ Merkezi için. Onun görevi her nerede olursa olsun Bahaileri korumak ve bize daha fazla insana Hz. Bahauallah’ı anlatmamıza yardımcı olmaktır.

Beşinci bina, Bahai Dini hakkında yazılmış olan tüm kitapların saklanacağı bir kütüphane.

Tanrı’nın sevgisi aynı hafif rüzgarın Behiye Hanım’ın istirahat için bırakıldığı güzel Anıt Bahçelerindeki ağaçların arasından estiği gibi bu arkta dünyanın her yerine akıyor. Çok yakından dinlersen sanki ağaçların üstündeki yapraklar canlanıp Hz. Bahauallah’ın kızının

- Behiye Hanım, En Kutsal Yaprak – mezarının üstündeki kuşların şarkı söylemelerine eşlik ediyor.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.